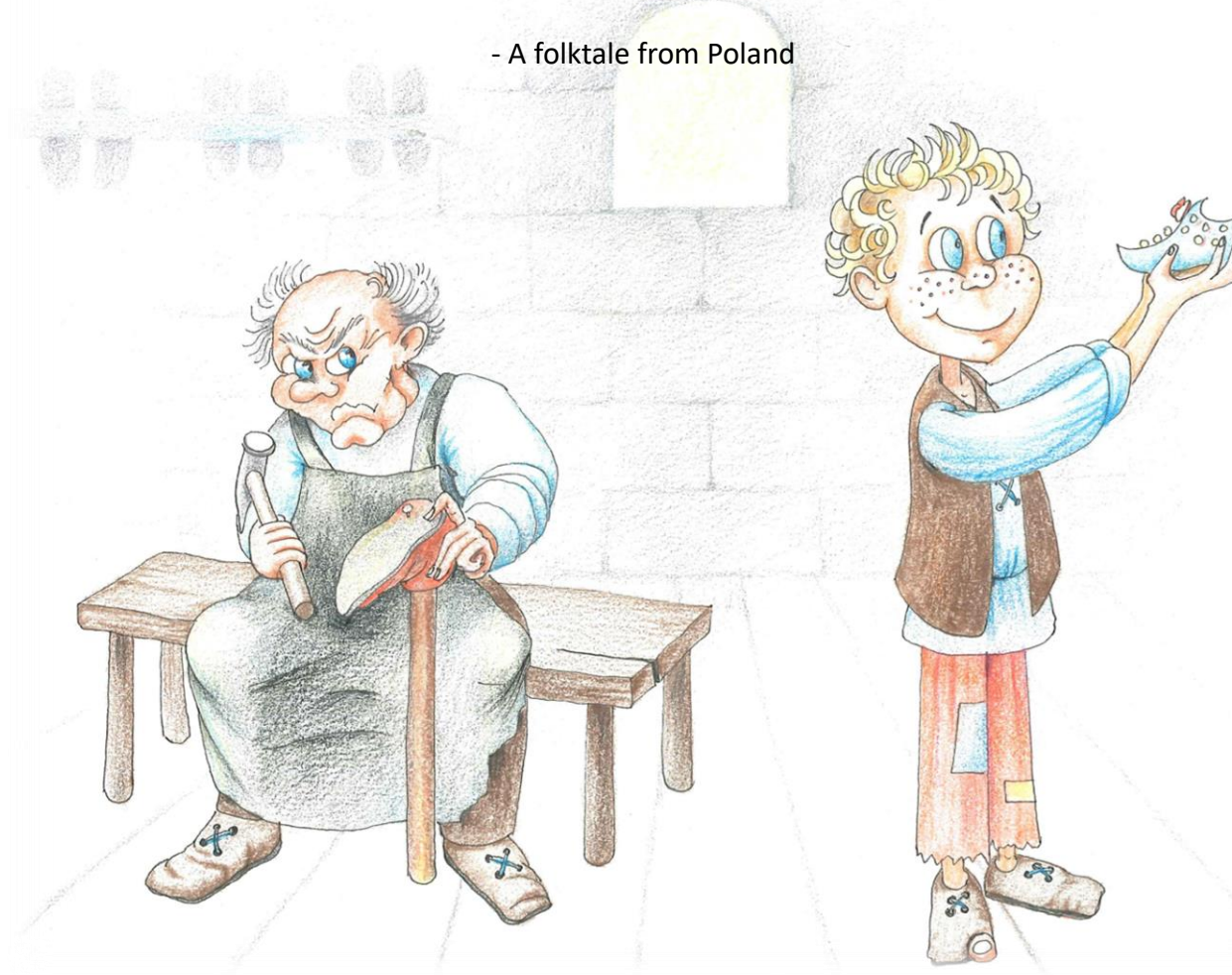

The shoemaker's son

- A folktale from Poland

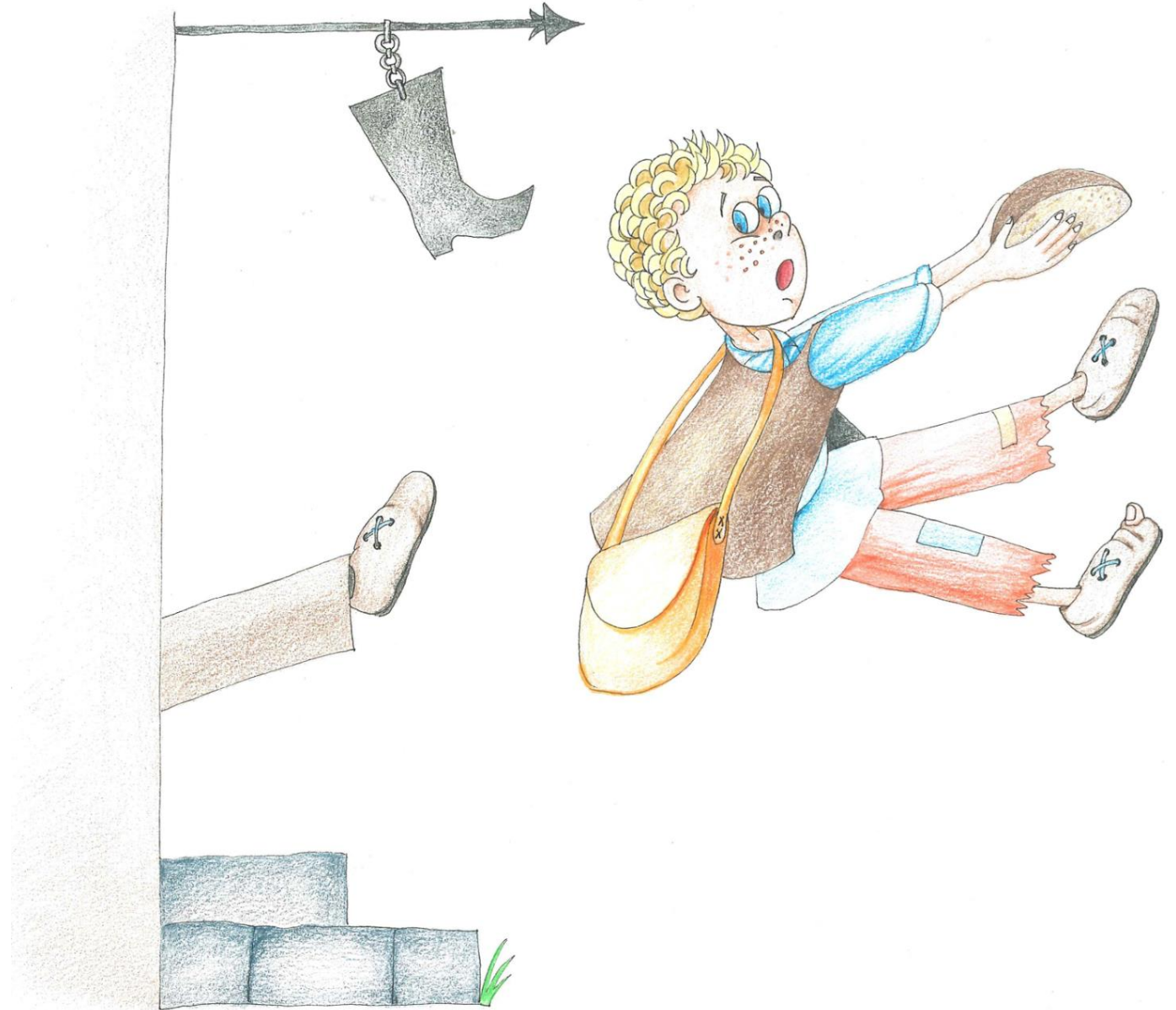

Skomakersønnen

- En fortelling fra Polen

Once upon a time, there was a young shoemaker who lived with his father. The father was a very grumpy man who always yelled at the boy. One day, the father got so angry that he threw his son out of the house. The boy was only able to take some bread with him, before leaving for the big unknown world.

Det var en gang en gutt som bodde sammen med sin far som var skomaker. Faren var en sinnatagg og kjeftet på gutten hele tida. En dag ble faren så sint, at han kastet ut gutten sin hjemmefra.

He walked and walked, all the way until he came to a forest. He walked through woods and pastures, and eventually, he got so tired that he lay down to rest.

Gutten fikk med seg litt brød, og forsvant ut i det blå. Han gikk og gikk, helt til han kom til en skog. Han gikk gjennom busk og kratt, og til slutt ble han så sliten at la seg ned for å hvile.

That's when he suddenly noticed a lot of ants running hither and thither, bumping into each other, frantically.

'What's the matter?' the boy thought to himself.

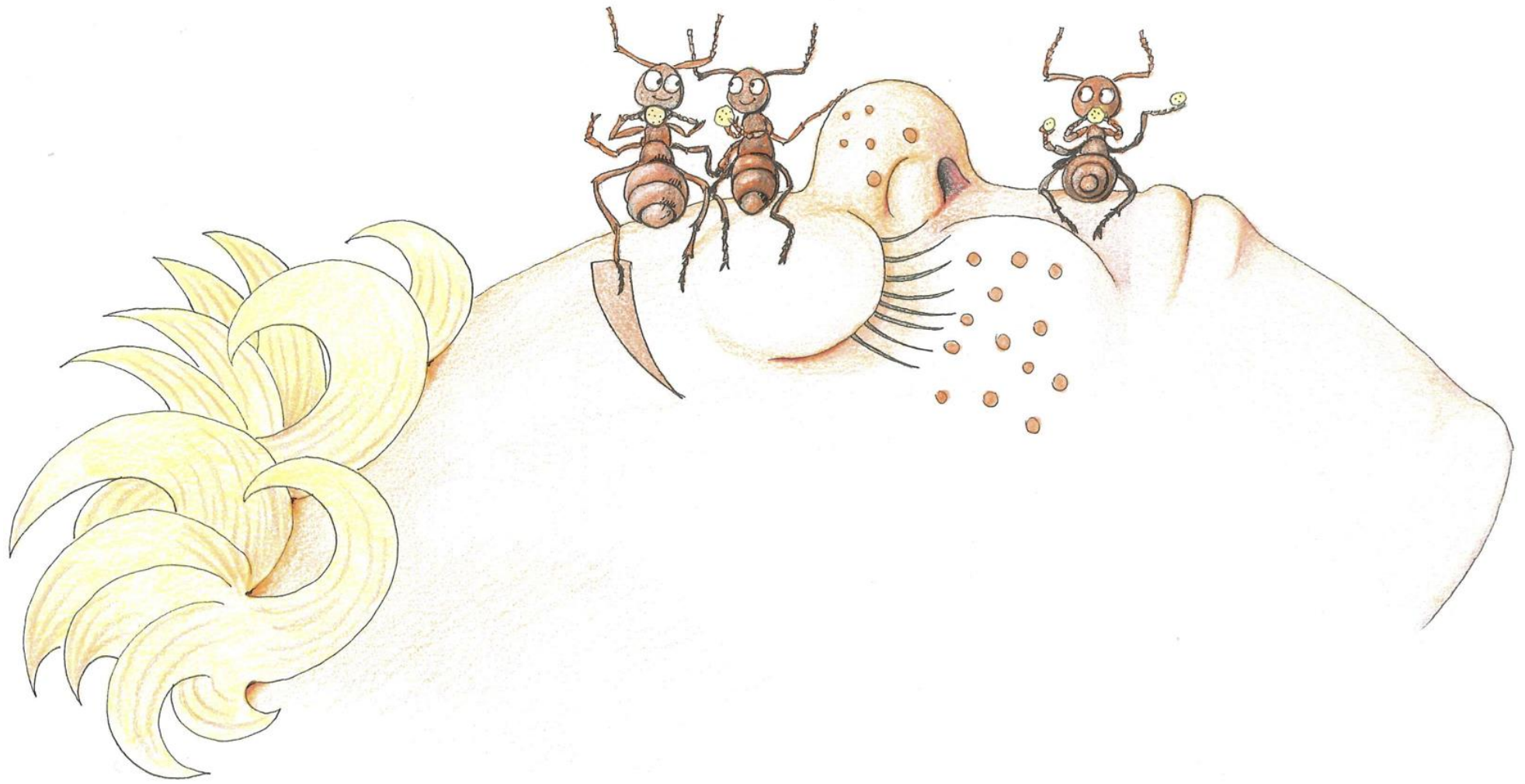
Plutselig så han masse maur som løp rundt til alle kanter, de krasjet mot hverandre og det var virkelig kaos.

«Hva har skjedd?» tenkte gutten.

‘Oh my my!’ The boy realised that there was a destroyed anthill there. ‘I know how it feels to lose one’s home,’ the boy said and repaired the anthill.

”Aha!” Gutten så at det var en murtue som var ødelagt. ”Jeg vet hvordan det er å miste sitt hjem”, sa gutten og feiet jorda tilbake på plass.

Then, he took out a handful of breadcrumbs from his pocket which he sprinkled around the ants. While the ants ate the breadcrumbs, the boy fell asleep.

Dermed tok han en håndfull med brødsmuler ut av lomma og strødde det rundt til maurene. Og mens maurene spiste brød, la gutten seg ned sovnet.

When the boy woke up the next day, he got ready to set out again. The ants gathered around him and said:

‘Thank you for your kindness. We will never forget you and we promise to come and help you, if you ever need help.’

‘How will you help me?’ the boy smiled and went away.

Neste dag våknet gutten og gjorde seg klar til dra videre. Da samlet maurene seg rundt ham og sa: «*Takk for at du var snill og grei, vi skal aldri glemme deg. Vi lover å komme og hjelpe deg*». «Hvordan skal dere hjelpe meg?» sa gutten smilende og fortsatte på sin vei.

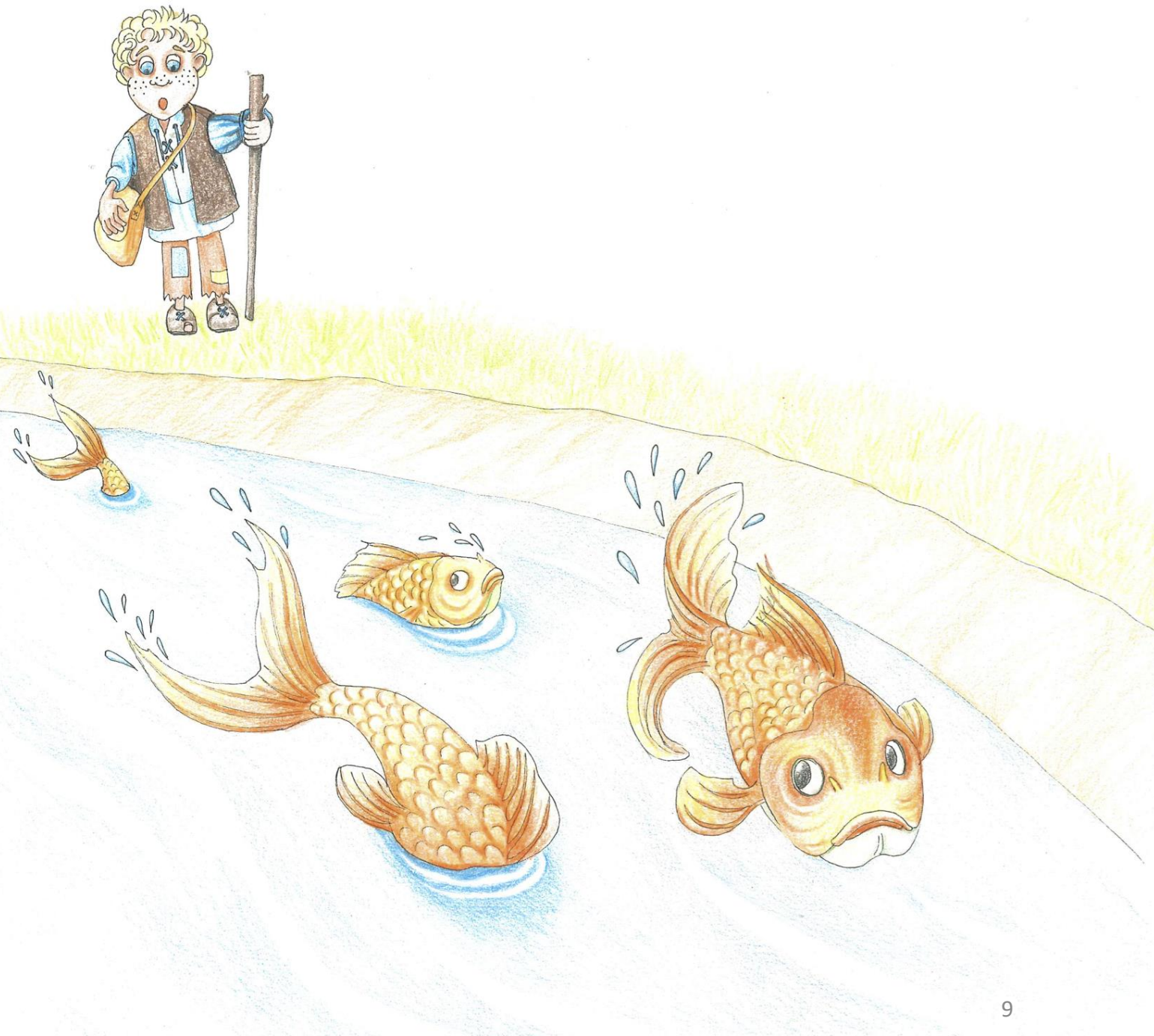

He walked through woods and pastures, all the way until he came to a river, full of fish – goldfish!

Hangikk gjennom mark og eng, helt til han kom til en elv - full av fisk - gullfisk!

When the fish saw the boy, they were frightened because they thought the boy had come to catch them and eat them. So, they quickly swam away. 'I know how it feels to leave one's home,' said the boy. He then took out a handful of breadcrumbs from his pocket and threw them in the water.

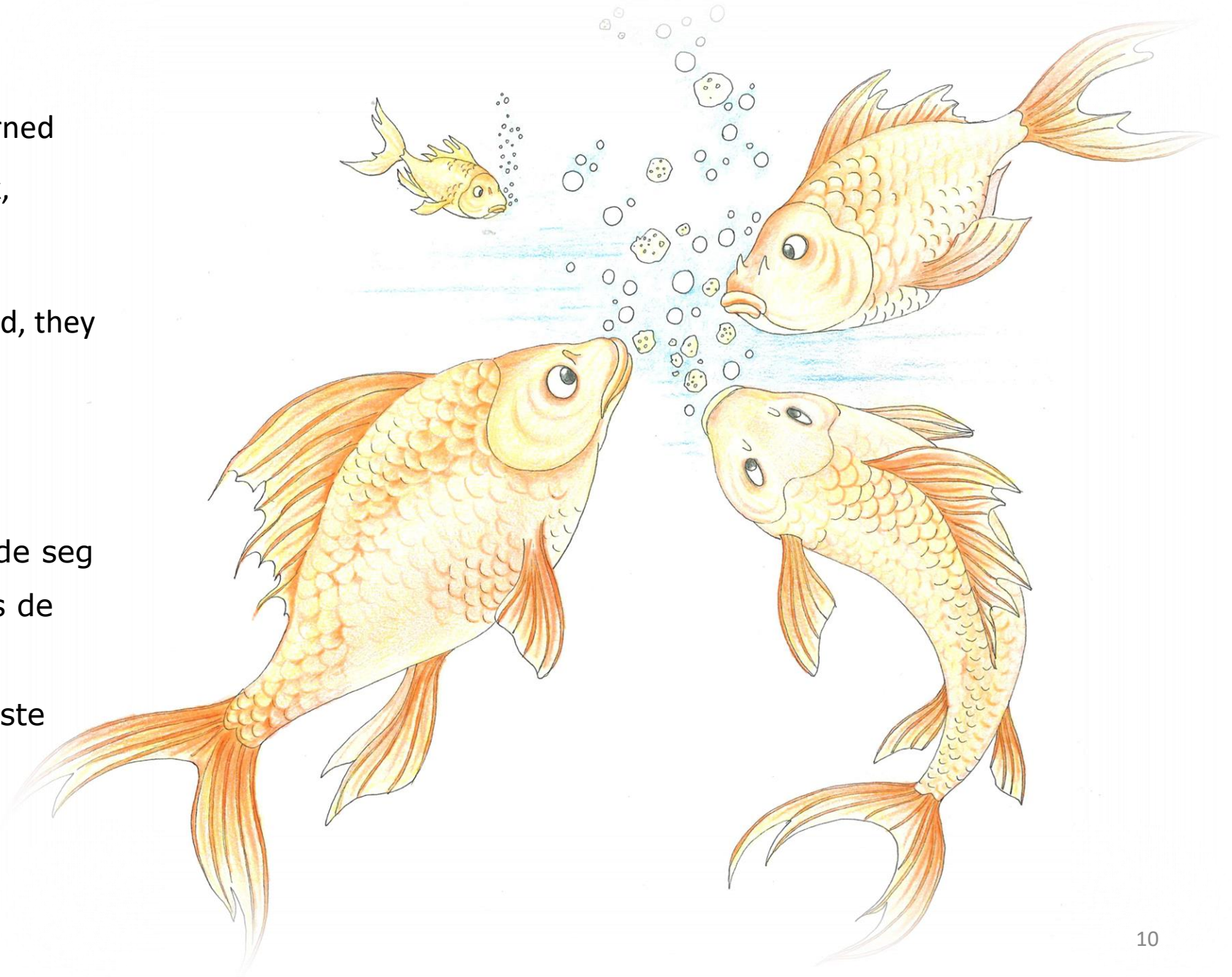
Da gullfiskene så gutten, ble de så redde. De trodde at gutten skulle fange dem og spise dem opp. Dermed begynte de å svømme fort av sted. «Jeg vet hvordan det er å måtte forlate sitt hjem,» sa gutten. Dermed tok han en håndfull med brødsmuler ut av lomma og kastet det ned i vannet.

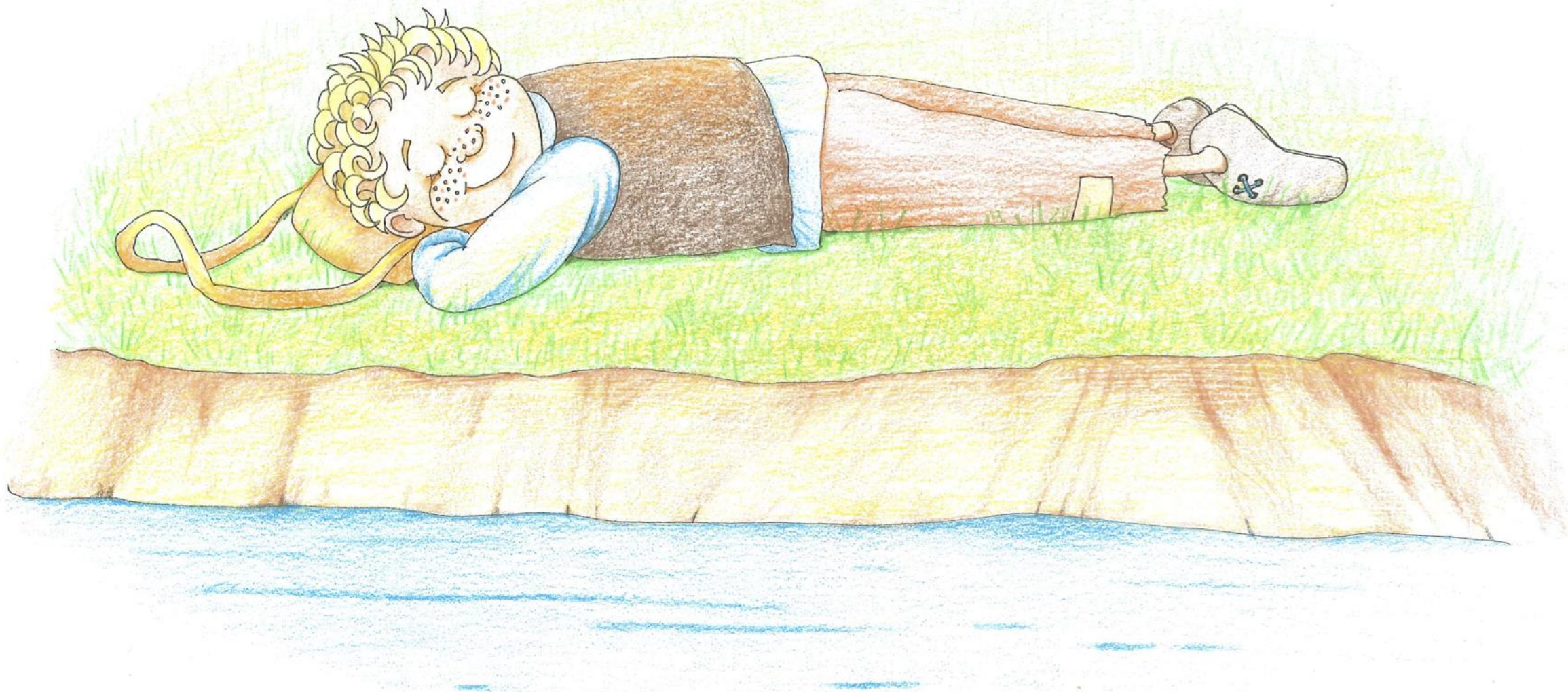

The fish smelled the bread, turned around and quickly swam back, bumping into each other.

Fighting each other for the food, they ate the breadcrumbs greedily.

Fiskene luktet brødet, snudde seg og svømte fort tilbake mens de krasjet i hverandre.
De å sloss om maten og spiste grådig opp alt sammen.

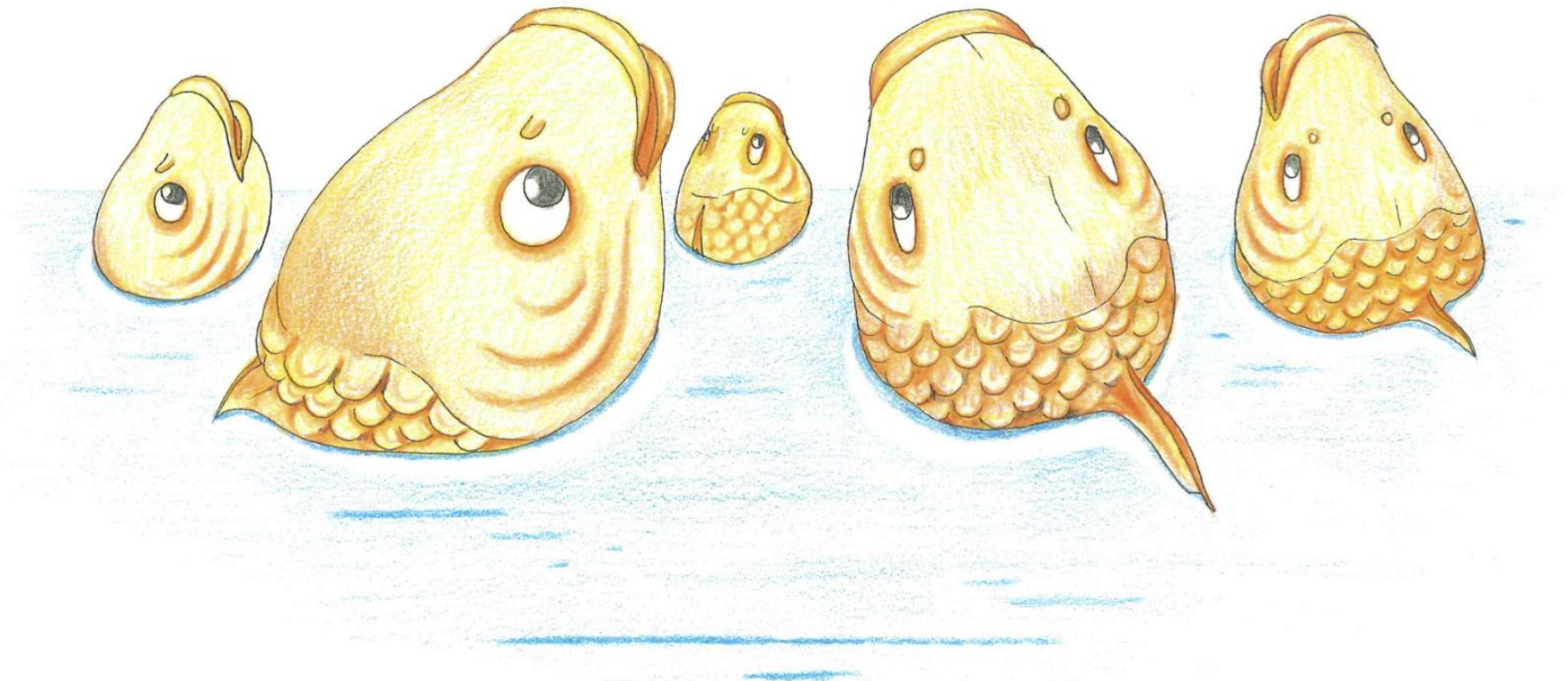
The boy smiled and then lay down to sleep.

Gutten smilte, og deretter la han seg ned og sovnet.

The next day the boy woke up and got ready to move on.

Neste dag våknet gutten og gjorde seg klar til å dra videre.

When the boy woke up the next day, he got ready to set out again. The fish stuck their heads out of the water and said:

‘Thank you for your kindness. We will never forget you and we promise to come and help you, if you ever need help.’

‘Ha ha, how will you help me?’ said the boy and went away.

Da stakk fiskene hodene sine opp av vannet og sa: «Takk for at du var snill og grei, vi skal aldri glemme deg. Vi lover å komme og hjelpe deg». «He, he, hvordan skal dere hjelpe meg?» sa gutten og fortsatte på sin vei.¹³

He walked through woods
and pastures, all the way
until he came to a huge
tree. He was so tired that
he lay down under the
tree to sleep.

Han gikk gjennom mark
og eng, helt til han kom til
et stort tre. Da var han så
sliten at han la seg under
treet for å sove.

‘Bzzzzzz,’ he suddenly heard. He got up and looked around. Above his head were lots of bees swirling in all directions. ‘What’s wrong,’ he thought. ‘Oh my my!’ He noticed a beehive that had pulled out from a hole in a tree, and the wax had been thrown all around the place. ‘I know how it feels to lose one’s home,’ said the boy and put the hive back together.

«Bzzzzzzzz,» hørte han plutselig. Han reiste seg og så seg rundt. Over hodet hans virvlet det mange bier til alle kanter. «Hva har skjedd?» tenkte han. «Aha!» Han la merke til bikuber som var dratt ut av trehuler og bivoks som hadde blitt kastet rundt omkring. «Jeg vet hvordan det er å miste et hjem,» sa gutten og satte bolene sammen igjen. Nå kunne biene samle honning og legge egg igjen.

Now the bees were again able to make honey and lay eggs there. Then, he took out the last of his breadcrumbs and fed the bees.

Nå kunne biene samle honning og legge egg der igjen. Så tok han frem de siste brødsmulene som han fant ned i lommen, og matet biene.

Then, he fell into a deep sleep.

Deretter sovnet han.

When the boy woke up the next morning, he felt very hungry. He had no more breadcrumbs left. 'I will have to find something to eat,' he said. The bees formed a circle around his head and said:

'Thank you for your kindness. We will never forget you and we promise to come and help you, if you ever need help.'

'How will you help me?' the boy said and went away.

Neste dag sto gutten opp og merket at han var kjempesulten. Han hadde ikke flere brødsmuler igjen. «Jeg må dra og finne noe mat,» sa han.

Da slo biene en sirkel rundt hodet hans og sa: «*Takk for at du var snill og grei, vi skal aldri glemme deg. Vi lover å komme og hjelpe deg*». «Hvordan skal dere hjelpe meg?» sa gutten og fortsatte på sin vei.

He walked through woods and pastures, all the way until he came to a town. There were lots of houses in the town. Surrounded by the houses was a palace. In the middle of the palace was a tower, a very tall tower!

Han gikk gjennom mark og eng, helt til han kom til en by. I byen var det mange hus. Midt mellom husene var det et slott. I midten av slottet var det et tårn.

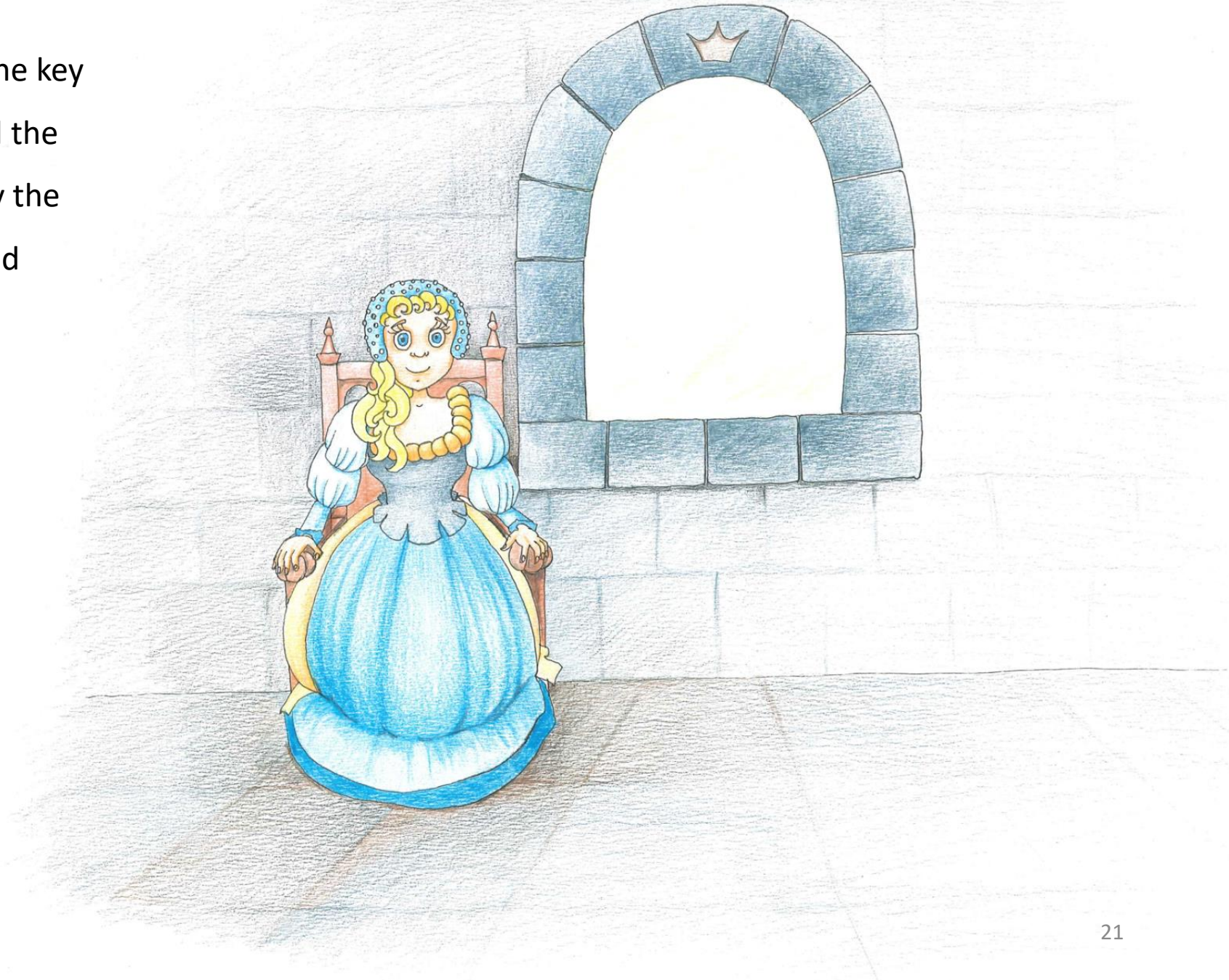

Up in that tower was a room. In that room was a princess.

Det var så høy, så høyt! Oppe i tårnet var det et rom.

She had been locked in there, and the key was missing. Anyone who could find the key to her room, would get to marry the princess. That's what her mother had decided.

Inni rommet var det en vakker prinsesse. Hun var låst inne og nøkkelen var borte. Den som klarte å finne nøkkelen til rommet hennes, skulle få gifte seg med henne, hadde moren hennes sagt.

The shoemaker's son wanted to try his luck. He went to the palace and knocked on the door. The princess' mother opened the door.

Skomakergutten ville ta sjansen. Derfor dro han til slottet og banket på.

She had long ears, a crooked nose, a long black hat on her head and a broom between her legs. No doubt, she was a witch!

Moren til prinsessa åpnet døra.
Hun hadde store ører, krokete nese, svart lang hatt på hode og en feiekost mellom bena.
Hun var rett og slett en heks!

‘Are you here to marry the princess?’ asked the witch. ‘Yes,’ answered the boy who was shaking. ‘Then, there’s three things you will have to do,’ said the witch. ‘And if you fail in any one of them, I shall wring your neck!’ ‘Tell me what I have to do,’ said the frightened boy.

«Er du her for å gifte deg med prinsessa?» spurte heksa.

«Ja,» svarte Skomakergutten skjelvende.

«Da må du greie å gjøre tre oppgaver,» sa heksa. «Hvis du ikke klarer en av dem, vil jeg vri halsen om på deg!»

«Gi meg oppgavene,» sa Skomakergutten redd.

He was given a pile of sand with lots of tiny poppy seeds in it. 'You shall separate the sand from the poppy seeds,' said the witch. 'If you cannot finish this job by sunset, I shall wring your neck!'

Da tømte hekse en haug med sand med masse bitte små valmuefrø inni foran ham.

«Du skal skille sanden fra valmuefrøene,» sa hekse.

«Rekker du det ikke til solnedgang, vrir jeg om halsen på deg!»

The boy started, and one by one, kept picking the poppy seeds from the sand. He worked and worked, until the sun was about to set. 'There's still so much left,' said the tired boy. 'I cannot keep going. Now the witch is going to wring my neck!'

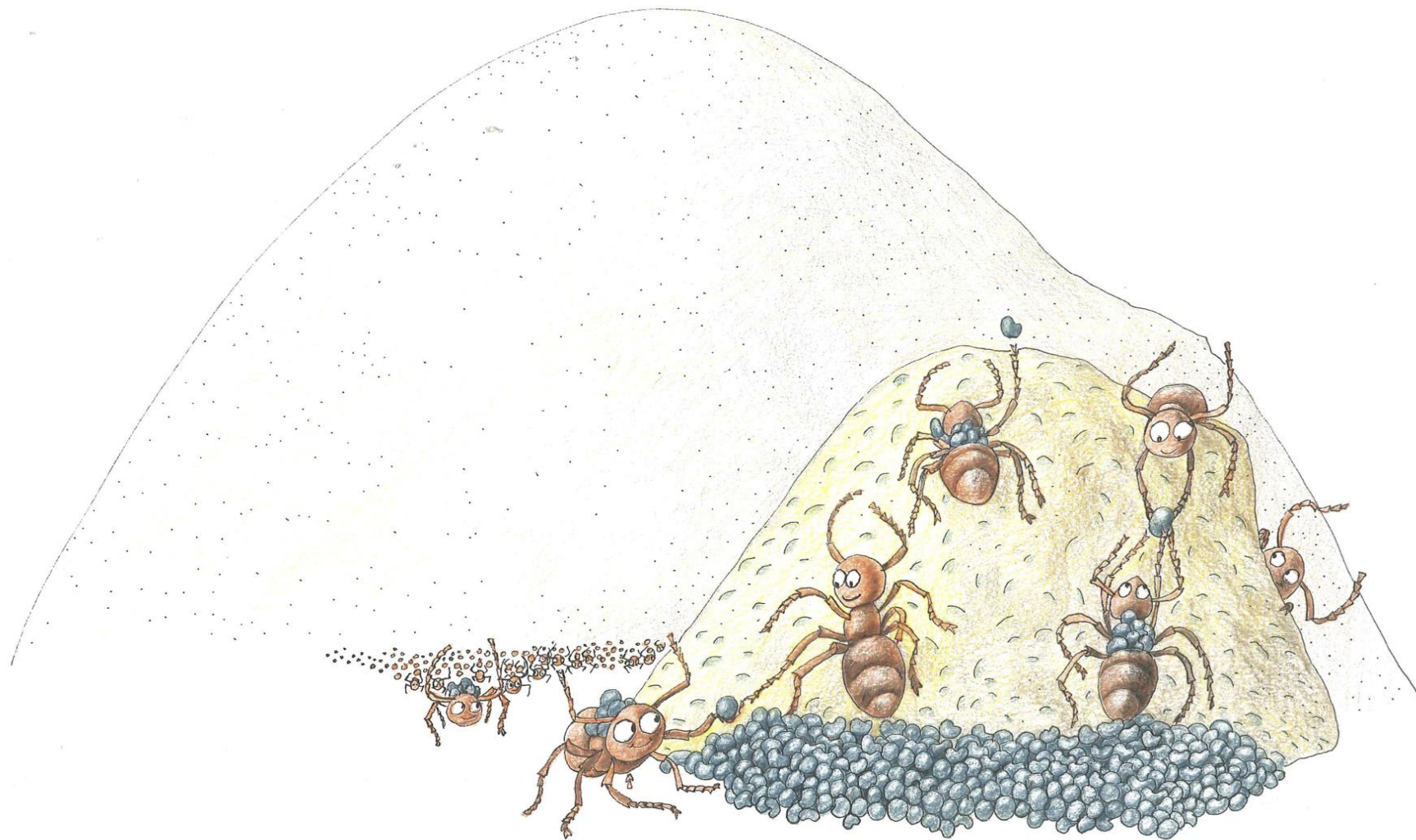
Gutten satte i gang, han tok et og et av valmuefrøene ut fra sanda.

Han jobbet og jobbet, helt til sola begynte å gå ned.

«Det er fortsatt masse igjen,» sa gutten sliten.

«Jeg klarer ikke mer. Nå kommer heksa til å vri halsen om på meg!» Plutselig følte han noe som rørte på seg på fingrene hans. Det var maurene som hadde kommet for å hjelpe ham!

Suddenly, he felt something moving up his fingers. It was the ants who had come to help him. The ants got right on it and separated the poppy seeds from the sand. And in no time at all, the job was done!

Maurene satte i gang og skilte valmuefrøene fra sanda. Og på en, to, og tre var jobben gjort!

The boy took a bucket full of poppy seeds, completely free of sand, and ran to the witch. 'You have been lucky this time!' the witch said annoyed.

Gutten tok med seg bøtta med valmuefrø, fri av sand, og løp til hekse. «Nå hadde du flaks!» sa hekse irritert.

The next day, the witch gave the boy an even harder task: 'The key to the princess's room has fallen in the river. Go find it! If you cannot find it by the evening, I shall wring your neck!' said the witch as she laughed aloud.

Dagen etter ga hekse Skomakergutten en enda vanskeligere oppgave:
«Nøkkelen til rommet til prinsessa har falt ned i elven.
Finn den! Rekker du det ikke til i kveld, vrir jeg om halsen på deg!” sa hekse mens hun lo høyt.

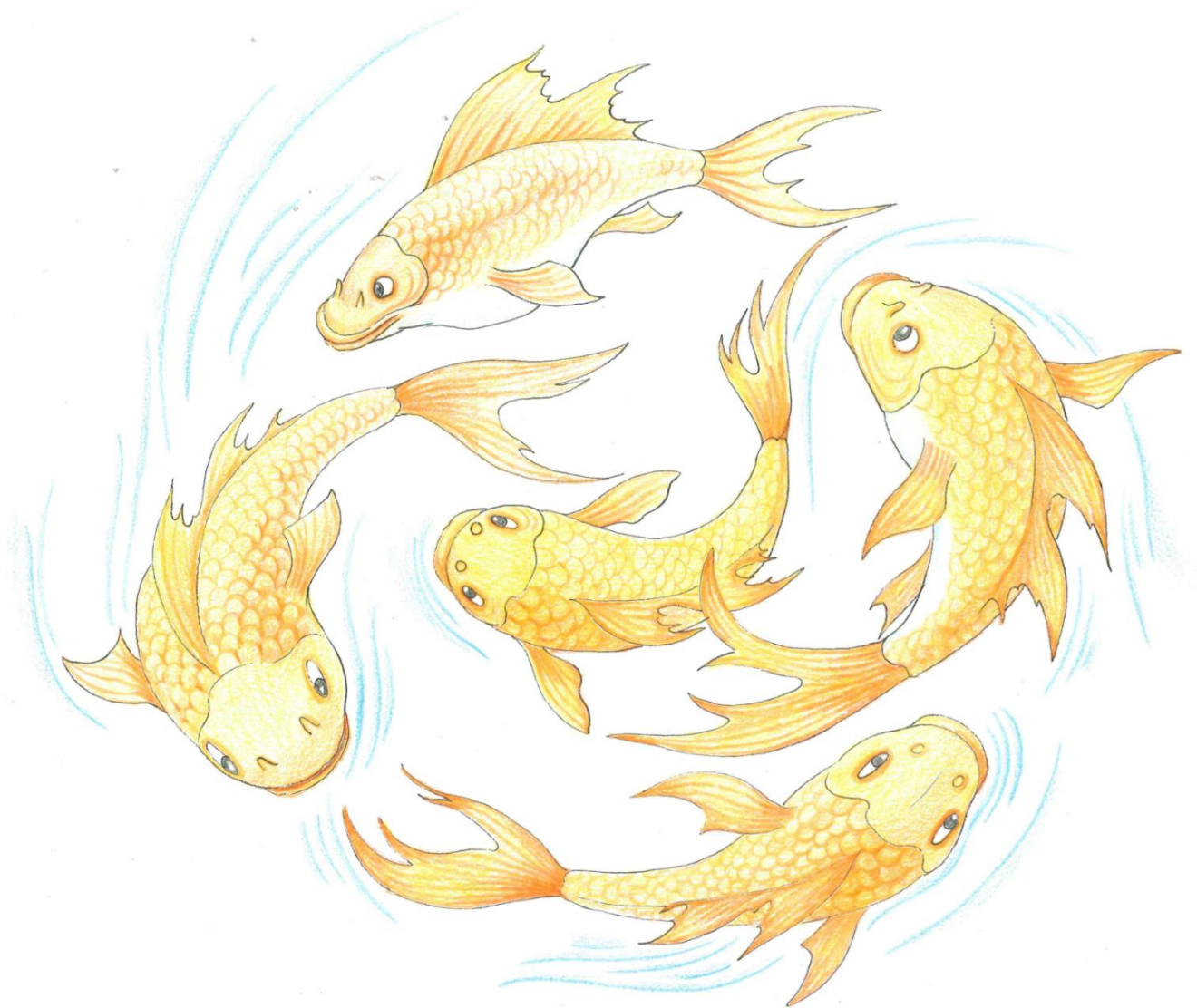
The shoemaker's son went down to the river and started looking for the key. Then, he remembered that he did not know how to swim! 'What am I going to do now? The witch is going to wring my neck,' said the boy as he watched the sun disappearing.

Skomakergutten gikk til elven og begynte å lete etter nøkkelen. Men så kom han på at han ikke kunne svømme! «Hva skal jeg gjøre nå, heksa kommer til å vri om halsen på meg, sa gutten i det sola begynte å gå ned.

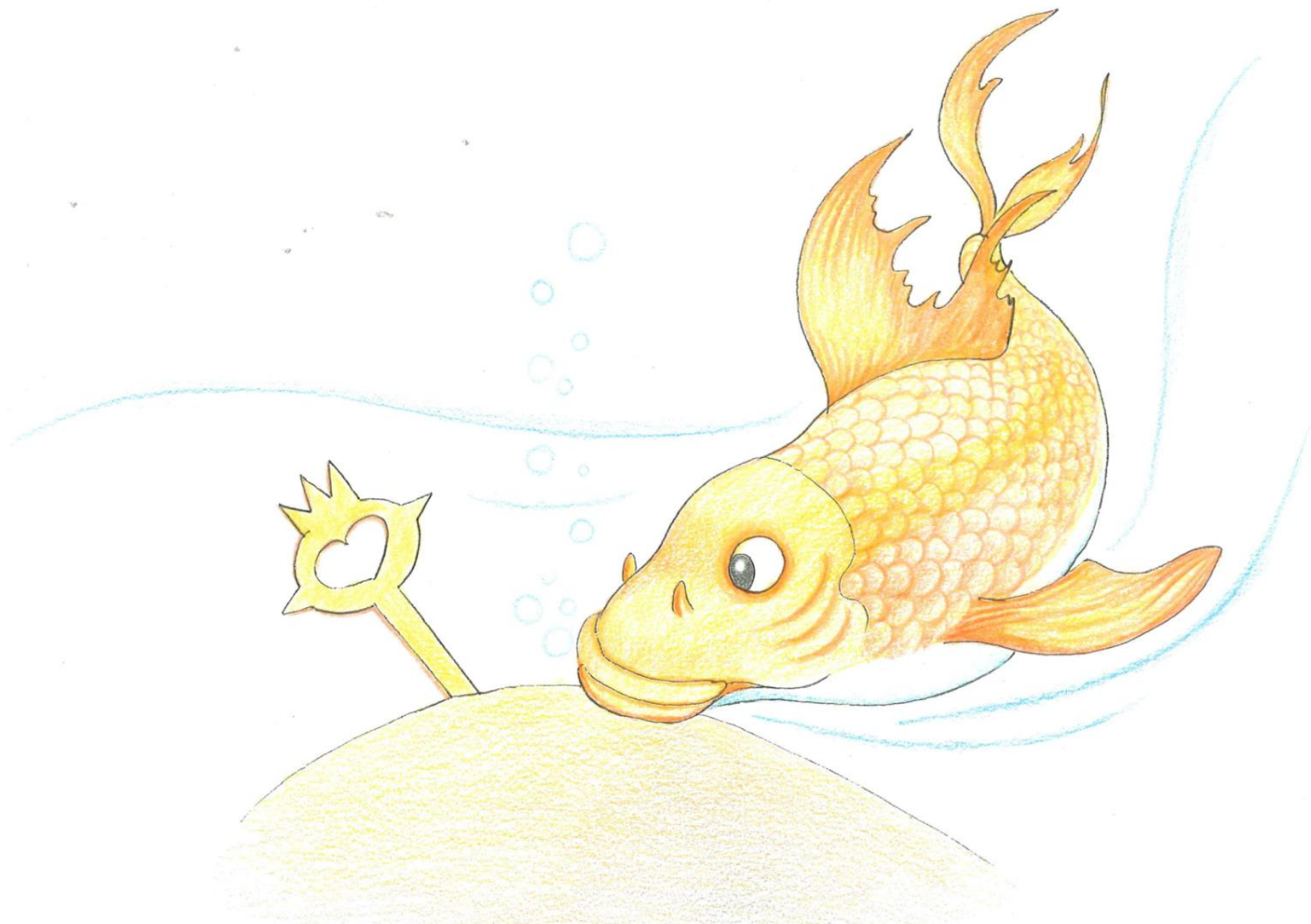
All of a sudden, he felt a tiny splash of water on his face. He looked down to the river.

Plutselig sprutet det noen vanndråper i ansiktet hans. Han så ned i elven.

There were all the goldfish! They had come to help him.

Der var alle gullfiskene! De hadde kommet for å hjelpe ham.

The fish swam to the riverbed and found the key that had been buried in the sand there...

Fiskene svømte til bunns og fant nøkkelen som var gravd ned i sandbunnen.

...and gave it to the boy.

De ga den til gutten.

The boy rushed to the witch
and said: 'Here is the key!' 'You
have been lucky this time,' the
witch said, was even more
annoyed.

Gutten sprang til hekse og
sa: «Jeg har nøkkelen!» «Nå
hadde du flaks,» sa hekse
enda mer irritert.

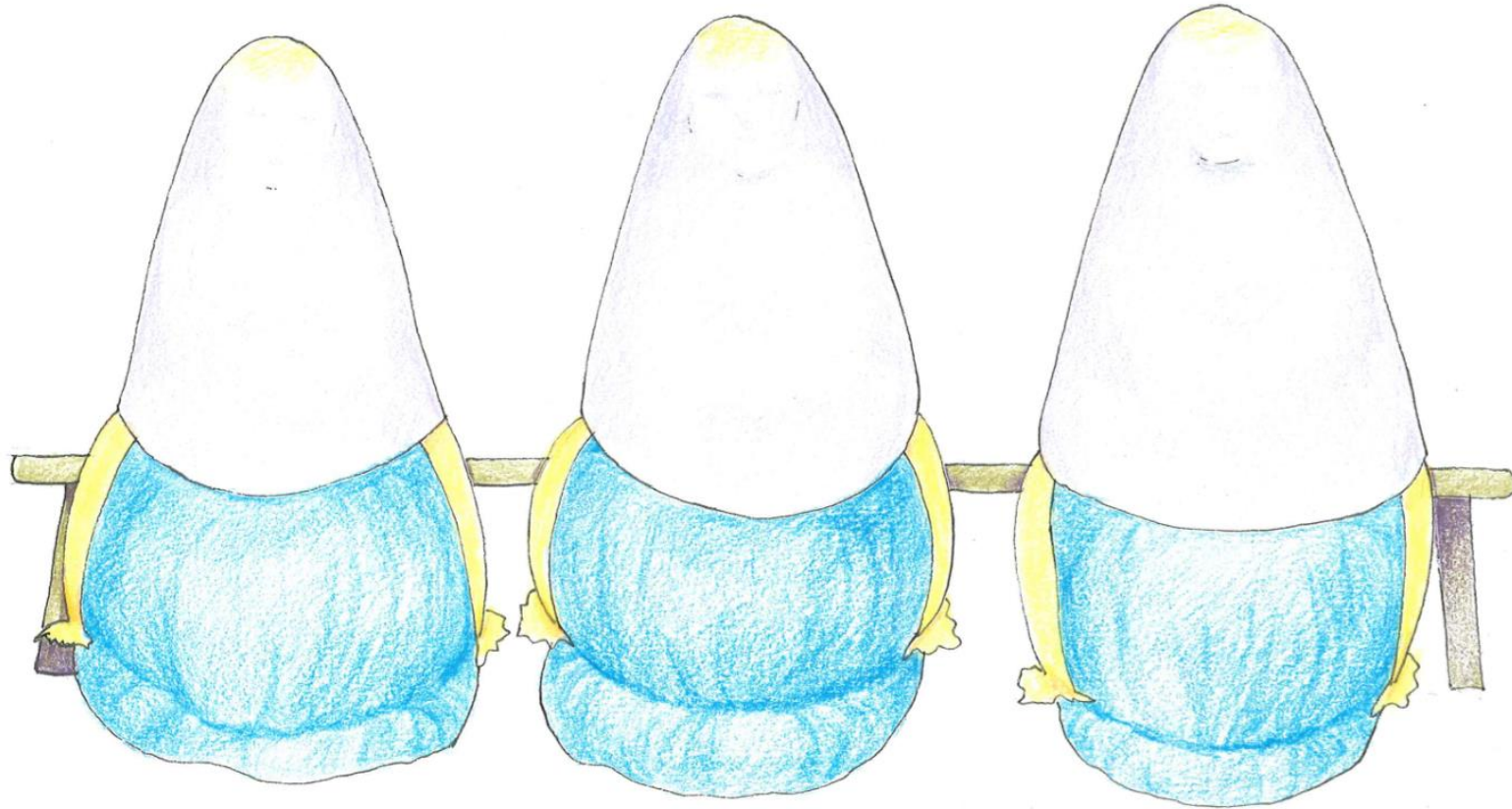

Then, the two sat down on the witch's broom and flew up the staircase to the tower.

Så satte Skomakergutten og heksa seg på feiekosten til heksa og fløy opp trappa til slottstårnet.

They unlocked the door to the princess's chamber with the key. There sat three women, their faces covered with long, white veils. All three looked alike! 'If you can guess which of these is the princess, you can marry her,' said the witch. 'And if you cannot guess, I shall wring your neck!'

De satte inn nøkkelen og åpnet døra til prinsessas kammer. Der satt det tre kvinner dekket med lange, hvite slør. Alle så like ut! «Hvis du gjetter hvem som er prinsessa, kan du gifte deg med henne,» sa heksa. «*Gjetter du feil, vrir jeg om halsen på deg!*» sa gutten. Nå kommer heksa til å vri halsen om på meg!»

‘They look exactly the same!’ said the boy. ‘Now the witch is going to wring my neck!’ All of a sudden, there was a ‘bzzzzzzzzzzzz’. He looked up and saw the bees coming in through the window, one after the other. All of the bees had come!

«Bzzzzzzzzzzzz», hørte han plutselig.
Han så opp og inn gjennom vinduet fløy det inn bier, den ene etter den andre. Plutselig var alle biene der!

The bees swarmed around one of the three veiled women, and together they formed a beautiful golden crown above her head. 'This is the princess! The one with the golden crown!' said the boy. He pointed to the woman whose head the bees were swarming around.

Biene svermet rundt en av de tre tilslørte kvinnene og sammen formet de en vakker, gullkrone over hodet hennes. «Det er prinsessa! Hun med gullkronen på!» sa gutten og pekte på hun som biene svermet rundt hodet på.

The women removed their veils and it turned out that the boy had guessed right. 'This time, you were really really lucky!' said the very angry and annoyed witch.

Kvinnene fjernet ansiktsslørene sine, og det viste seg at gutten hadde gjettet riktig. «Nå hadde du jammen meg flaks!» sa hekse sint og irritert.

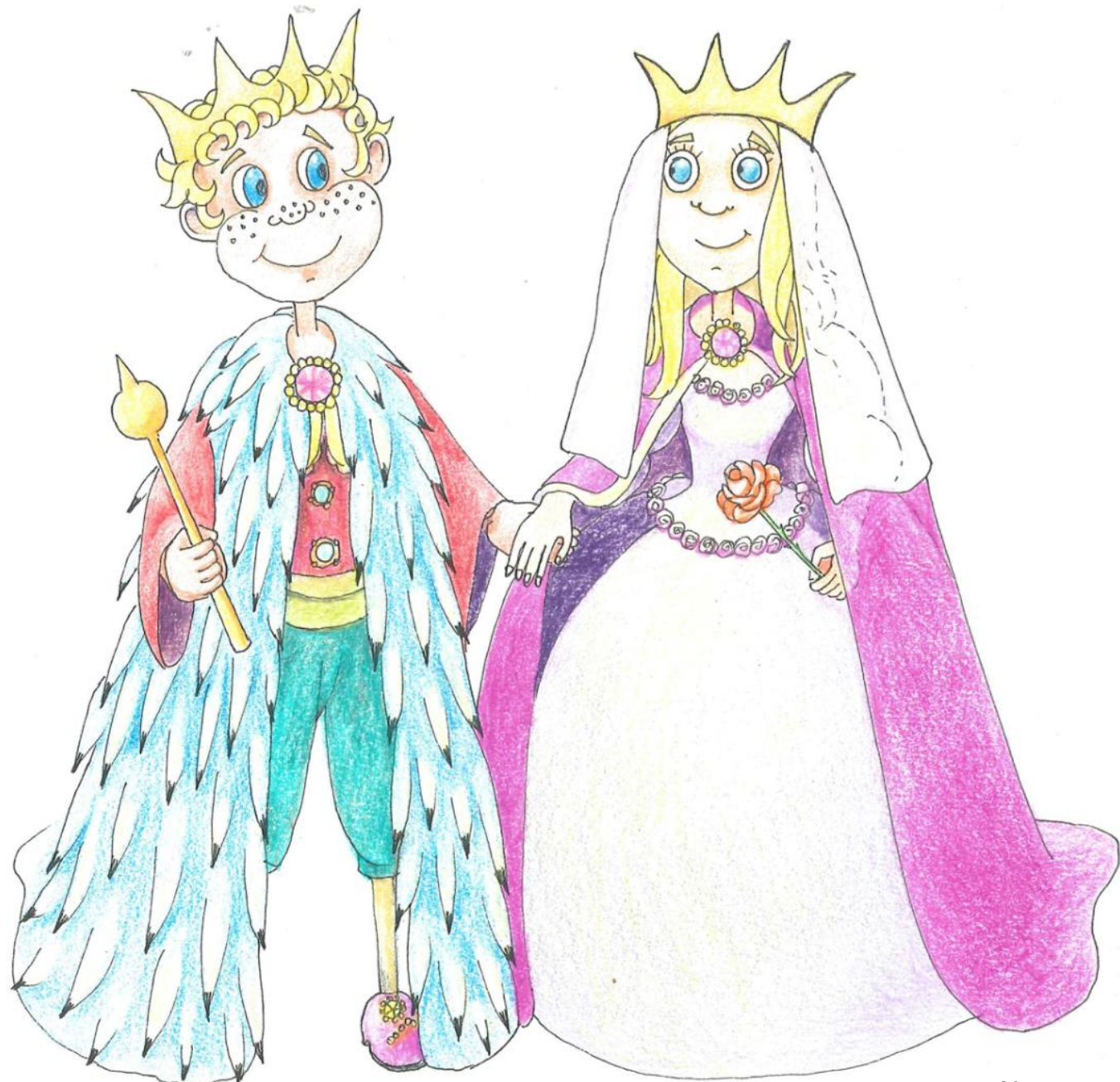
But the witch kept her word. The shoemaker's son married the princess and became the king of the country. And from that day on, no grumpy shoemakers or evil witches ever bothered them again.

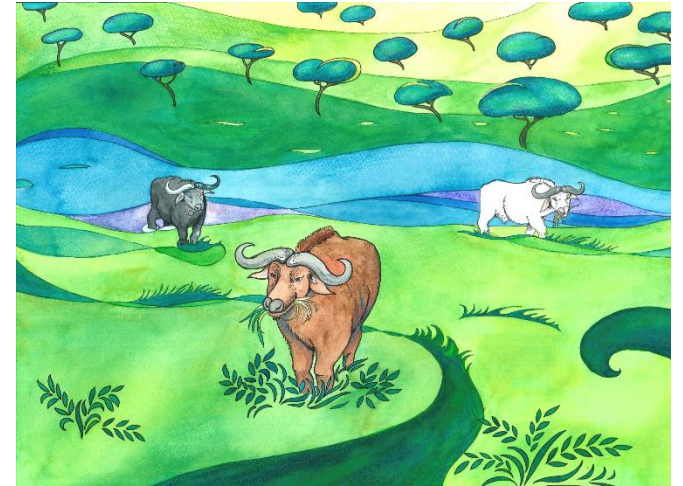
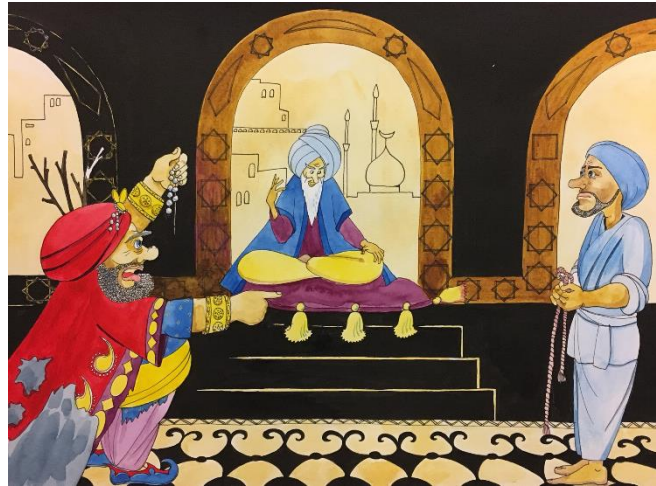
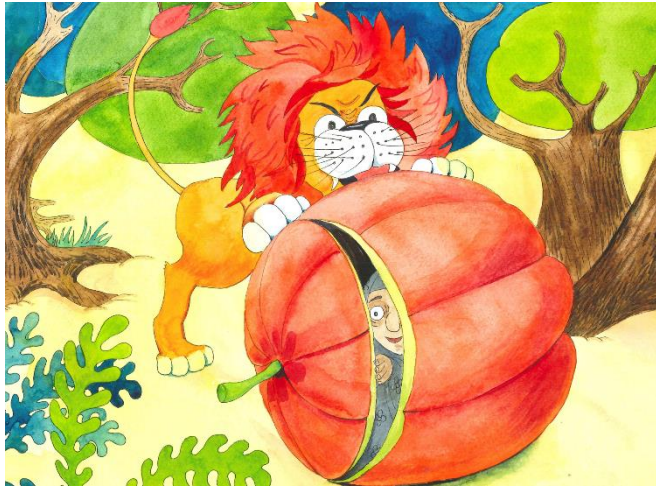
And that is how the story ends.

Heksa holdt ord og Skomakergutten fikk gifte seg med prinsessa og ble konge i landet.

Etter den dagen var det ingen sinte skomakere eller onde hekser som plaget dem lenger.

Snipp snapp snute, så var eventyret ute.

Finn flere fortellinger på morsmal.oslomet.no

Animatør: Mats Grorud